

[Poul Møller.]

udvalgsbehandling, ubundet af det lovforslag, som var blevet til under så mærkelige omstændigheder i april 1961. Vi blev imidlertid skuffet. Der skete ikke en sådan forhandling ubundet af lovforslaget af 1961 i folketingsudvalget. Der foreligger ikke noget nyt forhandlingsresultat. Der foreligger ikke det mindste ændringsforslag fra udvalget i denne sag.

Man har sagt: nu er der givet tid til forhandling, nu er der givet tid til udvalgsarbejdet i modsætning til i 1961. Men hvad er der givet tid til? Ja, man har bare ladet sagen ligge. Man har bare ladet den dampe af, om jeg så må sige. Det har formentlig været regeringspartierne taktik, idet de regnede med, at efterhånden kunne folk ikke blive ved med at høre om det, tale om det, diskutere det. Lad den bare ligge! Og nu tager man den så frem til afgørelse fuldstændig på det samme ufuldstændige, jeg havde nær sagt skandaløse grundlag som i 1961, uændret. Og det hjælper ikke, at man siger: der har været tid til forhandling denne gang, når man ikke har været villig til at forhandle om at ændre et komma, ikke et ord, i det lovforslag, man fremsatte.

Det er jo det, der er det mærkelige ved denne regering. Den har tit appelleret til forhandlingsviljen, når den ikke selv var i stand til at gennemføre et eller andet. Men så snart den har været sikker på det mindste flertal for sine sager, har forhandlingsviljen været som pustet bort. Så har den ikke ønsket det. Det gjaldt helhedsløsningen, det gjaldt jordlovene, og det gælder denne sag. Ingen forhandling, når vi har flertal. Forhandling har vi kun brug for, når vi ikke har flertal.

Hvorfor har man nu ikke villet rette noget i dette forslag, som jo alle erkender blev til på en højst mærkelig måde i 1961? Man har sagt til os i udvalget: hvis vi tager hensyn til jer og retter noget, kan vi jo risikere, at I kommer igen og vil have en udskydelse til efter næste folketingsvalg, og så er forslagene ikke identiske, som grundloven kræver

det. Man har samtidig sagt — det har socialdemokratiets ærede ordfører også sagt her i dag — at man ikke i 1961 bøjede sig for os, fordi man mente, man var retligt forpligtet til det. Man behøvede altså ikke at bøje sig for os. Hvis vi efter nogle ændringer skulle forlange det samme som i 1961, er det regeringen, som fortolker grundlovens § 73 og afgør, om en udskydelsesbegæring skal følges eller ikke følges.

Det ærede medlem hr. Dupont sagde det endda så sikkert, at man bøjede sig for os i 1961, udelukkende for at forslaget kunne få en fornyet og grundigere behandling. Jeg ved ikke, om det var, fordi det ærede medlem mente, at der var behov for en fornyet og grundigere behandling. I så fald var det jo fornuftigt, at man bøjede sig for os, og så burde man selv have udskudt sagen, dengang vi anmodede om det. Men han sagde, det var udelukkende for at få en fornyet og grundigere behandling, altså ikke ud fra statsretlige grunde. Når det er tilfældet, forstår jeg ikke, at man ikke tør kaste sig ud i den opgave at ændre dette forslag, så der kommer et skikkeligt resultat ud af det, som kan samle tingets medlemmer. Jeg vil da også minde om, at vi under udvalgsbehandlingerne gang på gang sagde: hvis vi opnår et resultat, som vi synes er tilfredsstillende, kunne det aldrig falde os ind at bruge grundlovens § 73, stk. 2, til at forlange sagen udsat. Vi ønsker at give garanti herfor. Men det påvirkede åbenbart ikke flertallet nævneværdigt. Man sagde stadig væk: der kan intet rettes, skønt det statsretligt efter flertallets opfattelse er en forkert udlægning, og skønt man kunne få garanti for, at § 73, stk. 2, ikke ville blive anvendt.

Den anden hovedindvending under udvalgsbehandlingen mod at foretage den mindste ændring i forslaget har været hensynet til Island. Det er jo ingen formalitetsbetragtning, det er en realitetsbetragtning. Man har sagt: vi må ikke ændre i forslaget, for så er det et brud på den overenskomst, som vi har indgået med Island i 1961, og